Dosarul nr.1-25077256-05-1r-16032026

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Taraclia
Judecător: Grecu Octavian

D E C I Z I E
în numele Legii

10 iulie 2026 municipiul Cahul

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul
Având în componența sa:
Președintele completului **Evgheni Bancov,**
Judecătorii **Inga Gorlenco, Andrei Scripcenco,**

judecând în lipsa părților, în ordine de recurs, cauza penală de învinuire a lui:

Dimova Maria *****, născută la *****, IDNP *****, cetățeanca Republicii Moldova, domiciliată în *****, *****,

de săvârșirea infracțiunii prevăzute de **art.201[1] alin.(1), lit. a)** Cod penal,
la recursul procurorului în Procuratura Cahul, Oficiul Taraclia, Mihailova Iulia, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026.

Termenul de examinare a cauzei:
- prima instanță de la 02 iunie 2025 – 13 ianuarie 2026;
- instanța de recurs de la 16 martie 2026 – 10 iulie 2026.

Analizând argumentele invocate în recursul părții acuzării, probele administrate la materialele dosarului penal, Completul de judecată, -

C O N S T A T Ă :

Soluția instanței de fond:

Prin *sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026*, Dimova Maria a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin.(1), lit. a) Cod penal şi i-a fost aplicată pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 130 ore. La fel, s-a hotărât încasarea de la Dimova Maria, cheltuielilor judiciare în mărime de 448 lei în folosul statului. Iar, corpul delict: cana cu capacitatea de 1 litru, păstrată în camera de corpuri delicte a Inspectoratului de Poliție Taraclia, s-a hotărât de nimicit, după intrarea în vigoare a sentinței.

Circumstanțele de fapt constatate la pronunțarea sentinței:

Pentru a pronunța sentința în privința lui Dimova Maria, prima instanță a reținut ca fiind constate faptele prejudiciabile, în următoarele circumstanțe:

Dimova Maria, la 27 martie 2025, în jurul orei 16:30, aflându-se în curtea gospodăriei amplasată în *****, fiind conștientă de caracterul ilegal al acțiunilor sale, prevăzând consecințele negative şi dorind ca acestea să se producă, urmărind scopul de a folosi violența împotriva soțului său, Dimov Valentin, care, în conformitate cu art.133[1] Cod penal, este membru al familiei ei, ca urmare a unui conflict familial dintre ei, a lovit intenționat victima Dimov Valentin cu o cană metalică în zona capului, provocându-i astfel leziuni corporale ușoare.

Acțiuni, care au fost încadrate în baza art.201[1] alin.(1), lit. a) Cod penal, conform indicilor calificativi: *"violență în familie, acțiune comisă intenționat de un membru al familiei față de un alt membru al familiei, care a cauzat vătămări corporale ușoare sau alte prejudicii neînsemnate sănătății"*.

Recursul părții acuzării:

Legalitatea și temeinicia sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026 a fost contestată cu *recurs* la data de 22 ianuarie 2026 de către procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Taraclia, Mihailova Iulia, solicitându-se casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care Dimova Maria, recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin.(1), lit. a) Cod penal, să-i fie aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen de 02 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu suspendarea pedepsei în conformitate cu art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 03 ani, cu obligarea inculpatei de a se prezenta la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare ce depășește 05 zile. Iar, în rest, sentința să fie menținută.

Drept argumente pentru înaintarea recursului a indicat că, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de personalitatea inculpatei și antecedentele ei penale, or, pedeapsa stabilită vine în contradicție cu prevederile art.75 Cod penal. Or, prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatei Maria Dimova nu a luat în considerație faptul că, anterior, la 11.05.2017 a fost condamnată în baza art.287 alin.(3) Cod penal, cu încetarea procesului penal în baza amnistiei; la 17.06.2022 de Judecătoria Taraclia în baza art.201[1] alin.(1), lit. a) Cod penal, a fost condamnată la 110 ore neremunerate în folosul comunității; la 27.12.2022 de Judecătoria Taraclia în baza art.201[1] alin.(1), lit. a) a fost condamnată la 01 an privațiune de libertate şi în baza art.90 Cod penal cu termenul de probație de 01 an.

Astfel, luînd în considerație persoana inculpatei, faptul că anterior față de aceasta au fost aplicate pedepse mai blânde, non privative de libertate, ea nu a făcut concluziile necesare, nu s-a corectat, şi continuă să comită infracțiuni analogice. Posibilitatea corectării persoanei fără a fi condamnată la o pedeapsă reală are la bază informații conform cărora făptuitorul poate fi corectat fără a i se aplica o pedeapsă penală, cum ar fi atitudinea vinovatului față de cele comise, regretul că a comis fapta, căința sinceră, colaborarea cu organele de drept prin recunoașterea faptei şi descoperirea infracțiunii.

Circumstanțele menționate supra au fost constatate în cadrul examinării cauzei penale în privința numitei Dimova Maria, la faza de urmărire penală şi în cadrul judecării cauzei penale Dimova Maria a recunoscut vina, a regretat cele întâmplate, a indicat că, soțul prin acțiunile sale a provocat-o să comită aceste acțiuni, la locul de trai se caracterizează pozitiv, are la întreținere opt copii minori. Necătând la cele menționate supra, consideră procurorul că instanța greșit a ajuns la concluzia de a aplica față de inculpată pedeapsa de 130 ore neremunerate în folosul comunității, deoarece anterior o asemenea pedeapsă nu şi-a produs efectul scontat şi ea continuă să comite aceleași infracțiuni. Din aceste considerente, concluzia instanței că corectarea şi

reeducarea inculpatei Dimova Maria este posibilă fără izolarea ei de societate şi aceasta nu contravine principiilor prevăzute la alin.(2) art.61 şi art.75 Cod penal, este una greșită.

Concomitent a indicat recurentul că, este de menționat că, suspendarea condiționată a executării pedepsei, ca o instituție de drept penal, constă în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare de a suspenda condiționat pedeapsa pe o anumită perioadă de timp, executarea pedepsei, dacă sunt întrunite anumite condiții prevăzute de art.90 Cod penal.

Astfel, conform alin.(1) art.90 Cod penal, instanța ținând cont de persoana inculpatului, circumstanțele cauzei, şi va ajunge la concluzia că, nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Luând în considerație cele menționate supa, consideră procurorul că, corectarea inculpatei, și efectul descurajării comiterii unor asemenea infracțiuni îşi va produce efectul numai prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar pedeapsa stabilită va fi în viitor un semnal şi pentru alți potențiali delicvenți care vor cunoaște reacția statului la comiterea a unor astfel de infracțiuni.

Ținând cont de faptul că, antecedentele penale sunt stinse, Dimova Maria se caracterizează pozitiv, a conștientizat cele întâmplate și a promis ca în viitor nu va comite asemenea infracțiuni, are la întreținere opt copii minori, careva circumstanțe care atenuează pedeapsa n-au fost constatate, în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, anume imoralitatea acțiunilor victimei a provocat-o să comită infracțiunea, consideră partea acuzării că, în privința inculpatei sunt temeiuri legale de a-i aplica o pedeapsă de privațiune de libertate, cu suspendarea executării în conformitate cu art.90 Cod penal.

În drept, cererea de recurs întemeindu-se pe prevederile art.61, art.75, art.90 Cod penal, art.53, art.400-401, art.405, art.414-415 Cod de procedură penală.

Termenul de depunere a recursului:

Conform art.439 alin.(1) Cod de procedură penală *„termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac apelul este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii”*.

Materialele cauzei atestă că, prima instanță a pronunțat sentința judecătorească în ședința de judecată din 13 ianuarie 2026, în prezența procurorului, avocatului și inculpatei.

Cererea de recurs a fost înregistrată de către procuror la data de 22 ianuarie 2026 (f.d.135-160), deci, termenul legal stabilit pentru exercitarea căii de atac recursul, a fost respectat de procuror.

Procedura în fața instanței de recurs:

Conform art.447 alin.(1) Cod de procedură penală *„recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces”*.

Prin înștiințare, părțile au fost informate despre data examinării cauzei și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe (f.d.165). Ținând cont de faptul că, referința nu a fost depusă până la data stabilită, termen care este unul de decădere, instanța de recurs a examinat cauza în baza materialelor dosarului.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind probele acumulate la cauza penală, analizând sentința judecătorească în raport cu argumentele recursului, Completul de judecată conchide necesitatea admiterii recursului

procurorului în Procuratura Cahul, Oficiul Taraclia, Mihailova Iulia, cu casarea parțială a sentinței primei instanțe, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei pentru rejudecare în instanța de fond, întrucât eroarea judiciară nu poate fi corectată fără a agrava situația inculpatului.

Potrivit art.448 alin.(1) Cod de procedură penală *"judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs"*.

Conform art.449 Cod de procedură penală *"(1) judecînd recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 2) admite recursul, casînd hotărîrea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: d) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs. (2) Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător. (3) Trimiterea la rejudecare a cauzei poate fi dispusă o singură dată. În cazul în care după rejudecarea cauzei eroarea judiciară nu a fost corectată de instanța de fond, instanța de recurs înlătură omisiunile la judecarea recursului"*.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței judecătorești sub aspectul circumstanțelor de fapt contestate și a încadrării juridice a faptelor penale, Completul de judecată consideră că, prima instanță întemeiat a considerat suficiente probe administrate în vederea confirmării faptelor imputate inculpatei Dimova Maria și datele existente cu privire la persoana acesteia pentru stabilirea pedepsei, rechizitoriul este întocmit în conformitate cu prevederile art.296 Cod de procedură penală, întrucât actele de procedură administrate la urmărirea penală nu atestă existența temeiurilor de nulitate absolută prevăzute în art.251 Cod de procedură penală, și nici nu denotă careva indicii că au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe, rațiuni din care a admis cererea inculpatei și dispus examinarea cauzei penale în procedură simplificată, prevăzută de art.364^1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Având în vedere respectarea normelor procesuale de către prima instanță la examinarea cauzei penale în procedură simplificată, precum și nu se atestă necesitatea aprecierii diferită a probelor decât cea făcută de instanța de fond, Completul de judecată nu se va expune repetat asupra probelor administrate de către organul de urmărire penală în faza de urmărire penală, care au fost acceptate de către inculpată. Drept urmare, instanța de recurs consideră că, din probele administrate la faza de urmărire penală, descrise în rechizitoriu și acceptate de inculpată, este dovedită în afara oricărui dubiu vinovăția acesteia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal.

Așa cum, Dimova Maria, la 27 martie 2025, în jurul orei 16:30, aflându-se în curtea gospodăriei amplasată în *****, fiind conștientă de caracterul ilegal al acțiunilor sale, prevăzând consecințele negative şi dorind ca acestea să se producă, urmărind scopul de a folosi violența împotriva soțului său, Dimov Valentin, care, în conformitate cu art.133^1 Cod penal, este membru al familiei ei, ca urmare a unui conflict familial dintre ei, a lovit intenționat victima Dimov Valentin cu o cană metalică în zona capului, provocându-i astfel leziuni corporale ușoare.

Acțiuni, care corect au fost încadrate în baza art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal, conform indicilor calificativi: *"violență în familie, acțiune comisă intenționat de un membru al familiei față de un alt membru al familiei, care a cauzat vătămări corporale ușoare sau alte prejudicii neînsemnate sănătății"*.

Este de menționat faptul că, conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală *”instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decît interesele legii”*, iar, potrivit art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, *”sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului”*.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut şi susținut de jurisprudența CEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță şi în instanța de recurs îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CEDO, în hotărârea Capean vs. Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 şi e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Mai mult ca atât, este de menționat faptul că ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului şi încălcarea prevederilor art.24 şi art.26 din Codul de procedură penală lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale.

Instanța de recurs notează că, la momentul judecării cauzei şi pronunțării sentinței de către instanța de fond, acțiunile lui Dimova Maria corect au fost calificate în baza art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe administrate în cauza penală de instanța de fond, şi care au fost corect apreciate prin prisma pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, potrivit căruia, *„fiecare probă necesită să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor”*. Cerințele date ale legii procesual penale fiind respectate de către instanța de fond, probele administrate pe dosar au fost apreciate corect, fapt ce a dus la condamnarea lui Dimova Maria, pe deplin confirmându-se vinovăția inculpatei în săvârşirea faptelor imputate.

Astfel, completul de judecată remarcă că, sentința primei instanțe este contestată de partea acuzării sub aspectul individualizării pedepsei stabilite inculpatei, invocându-se că, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de personalitatea inculpatei și antecedentele ei penale, or, pedeapsa stabilită vine în contradicție cu prevederile art.75 Cod penal și nu se acordă eficiență prevederilor art.61 Cod penal. Astfel, solicită procurorul ca lui Dimova Maria să-i fie aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen de 02 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu suspendarea pedepsei în conformitate cu art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 03 ani, cu obligarea inculpatei de a se prezenta la organul de probațiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare ce depăşeşte 05 zile. Iar, în rest, sentința să fie menținută.

Analizând sentința judecătorească sub aspectul individualizării pedepsei stabilite lui Dimova Maria, Completul de judecată reține că, prima instanță nu a acordat deplină eficiență dispozițiilor art.7, art.61, coroborat cu art.75 Cod penal, stabilindu-i inculpatei o pedeapsă neechitabilă și neproporțională cu gravitatea faptelor comise, de atitudinea acesteia față de infracțiunile săvârșite și de consecințele acestora, cât și în măsură să asigure corectarea și resocializarea inculpatei, restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimei și a altor persoane. Or, la stabilirea pedepsei nu s-a pus accent pe faptul că, anterior, la 11.05.2017 ultima a fost condamnată în baza art.287 alin.(3) Cod penal, cu încetarea procesului penal în baza amnistiei; la 17.06.2022 de Judecătoria Taraclia în baza art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal, a fost condamnată la 110 ore neremunerate în folosul

comunității; la 27.12.2022 de Judecătoria Taraclia în baza art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal, a fost condamnată la 01 an privațiune de libertate şi în baza art.90 Cod penal cu termenul de probație de 01 an.

Astfel, luînd în considerație persoana inculpatei, faptul că anterior față de aceasta au fost aplicate pedepse mai blânde, non privative de libertate, ea nu a făcut concluziile necesare, nu s-a corectat, şi continuă să comită infracțiuni analogice. Iar, partea acuzării a invocat că, posibilitatea corectării persoanei fără a fi condamnată la o pedeapsă reală are la bază informații conform cărora făptuitorul poate fi corectat fără a i se aplica o pedeapsă penală, cum ar fi atitudinea vinovatului față de cele comise, regretul că a comis fapta, căința sinceră, colaborarea cu organele de drept prin recunoașterea faptei şi descoperirea infracțiunii.

Ținând cont de faptul că, antecedentele penale sunt stinse, Dimova Maria se caracterizează pozitiv, a conștientizat cele întâmplate și a promis ca în viitor nu va comite asemenea infracțiuni, are la întreținere opt copii minori, careva circumstanțe care atenuează pedeapsa n-au fost constatate, în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, anume imoralitatea acțiunilor victimei a provocat-o să comită infracțiunea, consideră partea acuzării că, în privința inculpatei sunt temeiuri legale de a-i aplica o pedeapsă de privațiune de libertate, cu suspendarea executării în conformitate cu art.90 Cod penal.

Potrivit art.75 alin.(1) Cod penal *"la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia"*.

Din sensul dispozițiilor art.75 alin.(1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu de individualizare a pedepsei penale, care trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată. *Caracterul echitabil* al pedepsei se rezumă la impunerea inculpatului unor restricții și lipse ale drepturilor acestuia care să se afle într-un raport de proporționare cu gravitatea faptei comise și suficientă pentru restabilirea echității sociale, precum și să fie capabilă de a contribuie la realizarea scopurilor pedepsei penale. *Criteriul legalității* pedepsei impune instanței de judecată obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. Iar *criteriul individualizării* pedepsei constă în obligația instanței de a stabili în concret inculpatului, categoria și termenul pedepsei, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale.

Prin urmare, consideră recurentul că, pedeapsa aplicată este una blândă, căci partea acuzării a solicitat o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 02 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, iar cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, să-i fie stabilit un termen de probațiune de 03 ani, pedeapsă pe care o consideră echitabilă în raport cu toate circumstanțele faptice stabilite.

Astfel, este de notat că, circumstanțele expuse denotă comportamentul antisocial al inculpatei, manifestat prin mai multe condamnări, precum şi incapacitatea acesteia de a adopta un comportament moral acceptat de societate în vederea neadmiterii faptelor infracționale. Fiecare condamnare indică că, inculpata nu s-a resocializat, iar pedepsele penale aplicate nu şi-au atins scopul prevăzut de legea penală. În astfel de circumstanțe, în cazul unei noi condamnări, pedeapsa penală ulterior aplicată necesită să crească în nivelul său de severitate pentru ca în final să fie atins scopul pedepsei penale. Or, procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept a persoanei, a drepturilor şi libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum şi la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Deci, stabilirea pedepsei cu închisoarea şi dispunerea suspendării executării acesteia, luând în considerație gravitatea infracțiunii comise precum şi personalitatea inculpatei nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale şi nu ar contracara săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea inculpatei cât şi altor persoane. Or, în condiția în care pedeapsa penală este finalitatea procesului penal şi doar o pedeapsă corect individualizată va duce la atingerea scopului legii penale, corectarea persoanei, circumstanțe de care nu a ținut cont instanța de fond la stabilirea pedepsei, fapt ce denotă necesitatea admiterii recursului depus de procuror, cu casarea parțială a sentinței contestate, în partea stabilirii pedepsei, cu restituirea cauzei pentru rejudecare în această parte, în aceiași instanță, dar în alt complet de judecată.

Or, sancțiunea art.201^1 alin.(1) lit. a) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de munca neremunerată în folosul comunității de la 150 până la 180 ore, sau închisoare până la 4 ani, și, în conformitate cu alin.(1) articolului 80^1 Cod penal, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității se reduce cu 1/4 şi va fi de la 112,5 la 135 de ore de muncă neremunerată în folosul societății, iar privarea de libertate se reduce cu 1/4 şi va fi de până la 03 ani de privare de libertate. Iar, procurorul a cerut ca Dimova Maria să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute la lit. a) alin.(1) art.201^1 Cod penal și să i se aplice pedeapsa de 02 ani de privare de libertate, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip deschis, cu aplicarea art.90 Cod penal, şi să se aplice această pedeapsă cu suspendare, cu un termen de probațiune de 01 an. Iar, apărătorul inculpatei a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul societății, în cuantumul minim prevăzut de art.364^1 Cod de procedură penală şi art.80^1 Cod penal.

Astfel, chiar dacă inculpata a explicat în prima instanță că, este vinovată şi că nu va mai repeta fapta, totuși, pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 130 ore, stabilită de instanța de fond, nu va fi aptă să pună inculpata pe calea corectării, or, aceasta este la a patra condamnare pentru săvârșirea infracțiunii de violență în familie. Deci, pedepse mai blânde au fost stabilite și mai anterior, și acestea nu și-au produs efectul, or, inculpata își continuă activitatea criminală, fapt ce denotă temeinicia argumentelor recursului depuse.

Cu atât mai mult că, în conformitate cu art.61 Codul penal *”(1) pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor.(2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea şi în pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate”*.

Astfel, în speță, în urma examinării cauzei în recurs, a fost stabilit că, pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 130 ore, stabilită de instanța de fond, nu va fi aptă să pună inculpata pe calea corectării, deci nu va duce nici la atingerea scopului pedepsei penale, prevăzut de art.61 Cod penal. Concluzie formulată punând accent pe circumstanțele cauzei, gravitatea faptei comise, cât și personalitatea inculpatei, la fel, ținând cont de necesitatea acordării deplinei eficiențe prevederilor art.2, art.7, art.61, art.75-77, art.80^1 Cod penal, cât și art.364^1 Cod de procedură penală. La fel, și pe necesitatea faptului de a ține cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de circumstanțele în care a fost comisă fapta, de persoana celui vinovat, de comportamentul acesteia la săvârșirea infracțiunii și după comiterea acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acesteia.

Totodată, completul judiciar notează că, pedeapsa stabilită trebuie să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și să fie suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a

drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune și va contribui la realizarea scopului de corectare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de către alte persoane. Or, restabilirea echității sociale reprezintă o valoare supremă în societate și este garantată de art.1 alin.(3) din Constituția Republicii Moldova.

Așa cum, la caz, instanța de fond i-a stabilit lui Dimova Maria pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 130 ore, iar odată cu depunerea recursului de către procuror se solicită stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de 02 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu suspendarea pedepsei în conformitate cu art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 03 ani. Este de notat că, în baza art.449 alin.(1), pct.2), lit. b) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu poate agrava situația inculpatei.

Ținând cont de cele expuse supra, se manifestă necesitatea admiterii recursului declarat de procuror, și, așa cum, prima instanță a admis erori la examinarea cauzei, care nu pot fi reparate în urma examinării cauzei în recurs, se manifestă necesitatea admiterii recursului ordinar declarat de către procuror, cu casarea parțială a sentinței, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, impunându-se rejudecarea cauzei de către instanța de fond, în partea casată, în alt complet de judecată. Iar, în rest, celelalte dispoziții ale sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026, urmează a fi menținute. Or, instanța de recurs poate emite o nouă hotărâre doar dacă prin aceasta nu se va agrava situația inculpatei, situație care nu se manifestă la caz.

Călăuzindu-se de prevederile art. 447-448, art.449 alin. (1), pct. 2), lit. b), d) Cod de procedură penală, Completul de judecată,-

D E C I D E :

Se admite recursul declarat de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiului Taraclia, Mihailova Iulia.

Se casează parțial sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026, emisă în cauza penală de învinuire a lui Dimova Maria de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(1), lit. a) Cod penal, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei spre rejudecare, în această parte, în aceiași instanță de fond – Judecătoria Cahul, în alt complet de judecată.

În rest, sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 13 ianuarie 2026, se menține.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător **Evgheni Bancov**

Judecătorii: **Inga Gorlenco**

Andrei Scripcenco